

சென்னை
மேல
கோ
மேல
மேல

ယောက္ခမနှင့် တစ်ထောင့်တစ်ည

မြို့လယ်ကောင်တွင် တည်ရှိသော နာရီစင်မှ ဒင်ခနဲဒင်ခနဲ . . . သုံးချက်မြည်သံ ကြားရ၏။ ထိုနာရီသည် ဆယ့်ငါးမိနစ်နောက်ကျနေမှန်း အားလုံးသိကြ၏။ နာရီတိုက်စရာ (အချိန်တိုက်စရာ) ရှိသူများက သူတို့၏ နာရီကို ဆယ့်ငါးမိနစ်တိုး၍ နာရီလက်တံကို လှည့်နေကြ၏။

‘ကဒ်’

*

သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးတစ်စုံကိုမြင်တော့ ကျွဲခနဲအော်မြည်သံနှင့်အတူ ကိုက်ချီလာသောစက္ကူစကို လွှတ်ချ၍ လျင်မြန်သောခြေလှမ်းမျိုးနှင့် နောက်ပြန်လှည့်ပြေးသည် ။ နောက် . . . အပေါက်ဝရှိ ကောက်ရိုးအဆွေးပုံများ နားရောက်တော့ ခေါင်းပြု၍ သူအတွင်းသို့ ပြန်ဝေကြည့်သည် ။ မျက်လုံးတစ်စုံ . . . ။ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးတစ်စုံ . . . ။ မသင်္ကာသလိုဖြင့် နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့လုပ်ပြီး သူ့အိမ်အတွင်းလျင်မြန်စွာ ဝေကြည့်လိုက်သည် ။

မျက်လုံးတစ်စုံ . . .

စိမ်းဖန့်ဖန့်စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံ . . .

အဲဒီမျက်လုံးရဲ့ အပေါ်ဘက် ခပ်စွေစွေမှာ နှုတ်ခမ်းနီပါးပါးလေးဆိုးထားတဲ့ နှုတ်ခမ်း . . . ။ အဲဒီနှုတ်ခမ်းရဲ့ အောက်ဘယ်ဘက်ဘေးမှာ

ဆွေးမြေ့နှမ်းကြေနေတဲ့ ကောက်ရိုးဖရိုဖရဲများ . . . ။ လှုပ်ရှားမှုက အငြိမ် ။ ဘာမှ မထူးခြား . . . ။

စိတ်ချရလောက်သောအနေအထားရောက်မှ သူတွင်းထဲပြေးဝင်လိုက်သည် ။ ပြီးနောက် စာရွက်စုတ်များ စုထည့်ထားသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ပေါ်သူခုန်တက်လိုက်သည် ။ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ပေါ် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လှည့်ပတ်ပြေးပြီး ခုန်ချကာ ခုနက သူ့ကိုက်ချီလာသော စက္ကူစကို ပြန်ပြေးချီသည် ။ နောက် . . . သူ့ခေါင်းကလေး ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲတိုးဝင်ကာ စာရွက်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည် ။ စိတ်ချရသောအနေအထားရှိမှ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ပေါ်ပြန်ခုန်တက်ပြီး သူ့လက်သေးသေးလေးနှင့် တဖုန်းဖုန်းရိုက်နေသည် ။ ပိပြားလောက်ပြီ။ ထိုအခါမှ နှုတ်ခမ်းမွှေးလှုပ်စိလှုပ်စိနှင့် စာရွက်ကို မိန့်မိန့်ကြီး လှည့်ပတ်ကြည့်၏။

လျှမ်းလျှမ်းမြဲတေ၊ ယဉ်မိုးနေနှင့်

ရွှေရင်အပ်ရှက်၊ ဖူးရေးခက်၍

စိတ်စက်မရွှင်၊ မိုးနှောင်းကျန်ကြွင်း

ဆောင်းတွင်းကျွတ်လှ၊ ဥတုပြောင်းကြွ

သည် ကာလသည်

လွမ်းစဖော်လှာ နိုးတော့သည် ။

စာကတော့ ရှေးစာဆိုကြီးစိန္တကျော်သူရဲ့ အချစ်ရတုသံ . . . ။

သူကတော့ သိမှာ မဟုတ်ပေ။ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲမှ စာရွက်တွေ ပိပိပြားပြားမဖြစ်သေးလို့ စာရွက်ပုံပေါ်တက်ပြီး သူ့ကိုယ်သေးသေးလေးနဲ့ ခုန်နေသေး၏။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်အမွှေးတွေမှာ စို့နေတဲ့ ချွေးတွေကို သူ့လက်ကလေးနဲ့ ပြန်သပ်၏။ ပြီး . . . စာရွက်ပေါ်ကို ခြေစုံခုန်ပြန်၏။ ခြေစုံခုန်တာတောင် ခေါင်းပိုင်းကသိပ်မကြာ။ သူ၏ ဖင်ပိုင်းသာ လေထဲမြောက်ခနဲ မြောက်ခနဲ ဖြစ်နေ၏။ သူ၏ အမြီးသာ လေထဲ ထောင်ခနဲ၊ ဝဲခနဲ . . . ။ တစ်ခါတော့ အခုန်လွန်ပြီး သူ၏ အမြီးမှာ သူ့အိမ်နံရံမှာ ချိတ်ထားသော မျက်လုံးပုံကို သွားရိုက်မိပြီး ထိုမျက်လုံးကြီးက သူ့ခေါင်းပေါ် တိန်ခနဲ ကျလာ၏။

ကျွဲခနဲအော်သံနှင့်အတူ သူလန်ပြီး အပေါက်ဝဘက်လှည့်ပြေးသည် ။ အတန်ကြာမှ အပေါက်ဝနားရှိ ကောက်ရိုးဆွေးများကြား ခေါင်းကလေးထုတ်ပြီး အထဲကိုပြန်ကြည့်သည် ။ နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့လုပ်ပြီး အနံ့ခံ၏။ အပြစ်မတွေ့၊ ဘာအပြစ်မှ မတွေ့။ နံရံဘက်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။ နံရံပေါ်တွင် မျက်လုံးပုံမရှိကြောင်းတွေ့ရတော့ သူ့ခမျာလန်သွားပုံရ၏။ ကမန်းကတန်း အတွင်းသို့ပြန်ပြေးဝင် လာပြီး ခုနပြုတ်ကျလာသော စာရွက်ကို လှန်ကြည့်သည် ။ မျက်လုံးကိုအနီးကပ် အကြီးကြီးမြင်ရတော့ ကျွဲခနဲအော်မြည်ရင်း ကြောက်လန့်တကြားနှင့် မျက်စေ့ကိုမှိတ် ခေါင်းကိုပုထားလိုက်မိသည် ။ နောက် . . . သူပိုင် မျက်လုံးပုံကြီးမှန်း သတိရသွားတော့မှ ‘ဇတ်’ဆိုမျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်ပြီး ပုံကြီးကိုမက်မောစွာ လက်နှင့်သပ်လိုက်သည် ။ နောက် . . . ပုံကိုသွားနှင့်ကိုက်ချီပြီး ခုနနံရံပေါ်ပြန်တင်လိုက်သည် ။ နံရံပေါ်ရောက်မှ ထိုပုံကို သူ့လက်သေးသေးကလေးနှင့် တဖြန်းဖြန်းရိုက်သည် ။ မျက်လုံးကြီး နံရံမှာ ငြိမ်သွားတော့မှ နံရံမှ ဆင်းကာ အနောက်သို့ဆုတ်ပြီး ပြန်ကြည့်သည် ။ ထိုပုံများမှာ ကမ္ဘာကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဒရူးဘယ်ရီမိုး၏ မျက်လုံးနှင့် ကင်မရွန်ဒိုင်ယက်(ဇီ) ၏ နှုတ်ခမ်းပုံဖြစ်ကြောင်း သူ . . . သိမည်မဟုတ်။ သို့သော် ဘာကိုအရသာခံသည် တော့မပြောတတ်။ ပုံများကိုနှုတ်ခမ်းမွှေး တထောင်

ထောင်နှင့် အသေအချာကြည့်သည် ။ ကျေနပ်လောက်သော အနေအထားဖြစ်မှ စာရွက်ပုံပေါ် ပြန်ခုန်တက်ပြီး တဖုန်းဖုန်းနှင့်ပြန်ခုန်၏။ ခုန်နေပုံကလည်း ခုနကအတိုင်း အမြီးပိုင်းသာ လေထဲ ဝဲခနဲဝဲခနဲ။ ကျေနပ်လောက်သောအနေအထားရောက်မှ စာရွက်ပုံကြီးကို သူပြန်ငဲ့ကြည့်သည် ။ အနံ့ခံကြည့်သည် ။

အမှန်ပြောရလျှင် သူ၏ တွင်းကလေးမှာ စာကြည့်တိုက် တစ်ခုစာလောက် စာရွက်များ စုံလင်၏။ ယခု သူတက်ခုန်နေသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကလေးထဲမှာ ပင် မြန်မာဂန္ထဝင်စာအုပ်များမှ စာရွက်အပိုင်းအစများ အပြင် ကမ္ဘာကျော် အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုစာအုပ်များမှ စာရွက်အပိုင်းအစများ ပါဝင်၏။ သူသာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါက သူ့စာကြည့်တိုက်ကိုမြင်ရုံနှင့် တော်ရုံတန်ရုံလူ လန့်ဖျား ဖျားသွားလောက်၏။ သူကတော့ ထိုစာရွက်ကလေးများ ၏ တန်ဖိုးကို သိမည်မဟုတ်။ ထားတော့။ ယခုသူ . . . စာရွက်ပုံထဲ ခေါင်းဝင်ပြီးကြည့်နေသည် ။ ပြီးနောက် သူ့အိမ်ကလေး ပတ်ပတ်လည်ကို လျှောက်ပတ်ပြေးနေပြန်၏။ တယ်လည်း ဂနာမငြိမ်တဲ့ ကောင်။ အတန်ကြာမှ အိမ်အပြင်ဘက် လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားပြန်သည် ။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ရှည်လျားသော ခေါက်ဆွဲဖတ်တစ်ခုကို တန်းလန်းတန်းလန်း ကိုက်ချီရင်း တွင်းထဲစွပ်ခနဲ ပြန်ပြေးဝင်လာသည် ။ တွင်းနှုတ်ခမ်းဝရောက်သောအခါ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးစိမ်းကြီးတစ်ခုကိုမြင်၍ ကျွဲခနဲ တစ်ချက်အော်ပြီး ကိုက်လာသော ခေါက်ဆွဲဖတ်ကိုပစ်ချကာ ကြောက်လန့်တကြား နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြေး၏။ နောက်မှ တွင်းပေါက်ဝရှိ ကောက်ရိုးအဟောင်းများကြား ခေါင်းကလေးပုပြီး အတွင်းသို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် ပြန်ချောင်း၏။ အိုးဟိုး . . . ဒီမျက်လုံးဟာ ကိုယ်တိုင် အိမ်နံရံတွင် ကပ်ထားသော ဒရူးဘယ်ရီမိုး၏ ကမ္ဘာ

ကျော်မျက်လုံးပါလား။ မေ့တတ်လွန်းသော သူ့ခေါင်းကို လက်ကလေးနှင့် နှစ်ချက်သုံးချက်ဆင့်တွယ်ရင်း သူ့ . . . ဝမ်းသာအားရ တွင်းနှုတ်ခမ်း သို့ပြန်ပြေးလာ၏။ ပြီးနောက် ခေါက်ဆွဲစနားရပ်ကာ ဝန်းကျင်အနေအထားကို အကဲခတ်နေသေးသည် ။ သေချာလား၊ မသေချာလား ဆိုသည့် သဘော . . . ။ အားလုံးသံသယရှင်းတော့မှ မြေပြင်ပေါ်မှ ခေါက်ဆွဲစကို ဖျတ်ခနဲကိုက်ပြီး အိမ်ထဲပြေးဝင်၏။ သို့သော် ခေါက်ဆွဲစမှာ ခုနသုဆွဲယူခဲ့တုန်းကလိုငြိမ်မနေဘဲ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသဖြင့် လန့်ပြီး ပါးစပ်မှ လွှတ်ချကာ . . .

‘ကျွဲ . . . ကျွဲ . . .’

အော်သံနှင့်အတူ ခြေထောက်တွင် ဘီးတပ်ထားသလား အောက်မေ့ရအောင် အပြင်ဘက် ကြောက်လန့်တကြား ပြေးထွက်သွား၏။ အပေါက်ဝ ကောက်ရိုးအဟောင်းပုံနားရောက်တော့မှ ခုန သူ ဆွဲယူလာသော လှုပ်လှုပ်ရွရွအရာကို ပြန်ကြည့်သည် ။

‘ထို့ . . . တီကောင် . . .’

ဟုတ်ပါသည် ။ တီကောင် . . . ။ သူ့အမြင်လုံးဝမမှား . . . ။

သူ့သွားနှင့်ကိုက်ခဲ့သောဒဏ်ရာကြောင့် ထွန့်ထွန့်လူးနေသော တီကောင် . . . ။ သူ့ရွံ့ရှာလွန်း၍ ထင့်၊ ပါးစပ်မှ တကျိကျိအော်ပြီး တွင်းဝတွင် ချာလပတ်ရမ်းကာ သူ့ပါးစပ်ကို သူ့လက်ကလေးနှင့် အတင်းပြန်ပွတ်သပ်နေ၏။ တီကောင်လေးကတော့ အရှေ့သွားမလို အနောက်သွားမလိုနှင့် တွန့်ကာ တွန့်ကာ သူ့တွင်းကလေးထဲ သူပြန်ဝင်သွား၏။ ထိုတော့မှ ကြွက်ကလေးလည်း ခုနတီကောင်တွင်းကို သူ့လက်နှင့်ယက်၍ ဖို့ ပစ်လိုက်သည် ။ မသေချာမှာ စိုး၍ မြေပြင်ပေါ်တရွရွနှင့်တက်ခုန်နေသေး၏။ သူက တီကောင်ကို အလွန်ရွံ့မှန်းသူမဟုတ်ပါလား . . . ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ခုနသုတကံခုန်နေသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်မှ မြည်သံကြား၍ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲမှ စာရွက်တွေ ကိုခဲရန် ရောက်နေသော ပိုးဟတ်တစ်ကောင်။ ပိုးဟတ်ကိုမြင်တော့ သူ စိတ်ဆိုးပြီး ကုပ်မွေးများ ထောင်၍ တရစပ်ပြေးသွား၏။ ပိုးဟတ်ကလည်း လျင်သည် ။ ပတ်ခနဲ အနောက်ပြန်လှည့်၍ ခပ်မြင့်မြင့်ပျံပြီး တွင်း၏ အပေါ်နံရံမှ ကင်မရွန်ဒိုက်(စ်)၏ နှုတ်ခမ်းပေါ် ဇောက်ထိုးနားလိုက်သည် ။ နောက် ‘မင်းငယ်ပါသေးတယ်’ဆိုသည့်ပုံစံမျိုးနှင့် ကြွက်ကို ဇောက်ထိုး ကြည့်နေ၏။ သူ့ဘေးတွင် တော့ သူ့ကိုငြိမ်သက်စွာ ငေးကြည့်နေသော အိမ်မြှောင်တစ်ကောင် . . . ။ အိမ်မြှောင်၏ ပါးစပ်ထဲတွင် ရှိသမျှ ခြေလက်အားလုံး ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေသောခြင် . . . ။ ပိုးဟတ်က နှုတ်ခမ်းမွေးများ ဖြည်းညင်းစွာလှုပ်ယမ်းရင်း အိမ်မြှောင်ကို ပေစောင်းစောင်းနှင့် ပြန်ကြည့်သည် ။

ပိုးဟတ်နှင့်အိမ်မြှောင် နှစ်ကောင်စလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်းမြင်လိုက်ရသည် မို့ ကိုရွှေကြွက် အလွန်စိတ်ဆိုးသွားပြီး တကျိကျိနှင့်အော်မြည်ကာ စာရွက်ပုံပေါ်မှ ထခုန်ရင်း ပါးစပ်နှင့်လှမ်းကိုက်ရန် ကြိုးစား၏။

ဟိုနှစ်ကောင်စလုံးကတော့ ကြွက်ကိုဂရုမစိုက်သလိုဟန်မျိုးနှင့် တုတ်တုတ်ပင်မလှုပ်ဘဲ တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင်သာ ပေစောင်းစောင်းနှင့် ကြည့်နေ၏။ အိမ်မြှောင်က သူ့ပါးစပ်ထဲမှ ခြင်ကို ဟပ်ခနဲဟပ်ခနဲ မျိုချလိုက်ရင်း သူ့အမြီးကို ဘယ်ညာလှုပ်ယမ်း၍ ပိုးဟတ်ဘက်လှည့်ရှိုး၏။

အိုး . . . ဒီအကြည့်မျိုးတွေ ကိုရွှေပိုးဟပ်တို့ ရိုး . . .ဟိုးဟိုးနေပြီ။ အိမ်မြှောင် ဘာလုပ်တော့မည်ကိုသိသော ပိုးဟတ်က ဘေးတိုက်အနေအထား တရွက်ဆွဲပြီး တစ်ဖက်သို့ စောင်းငန်းစောင်းငန်းနှင့်ရွှေ့သွား၏။

အိမ်ရှင်ကြွက်က သူ့ဒီလိုခုန်နေရုံနဲ့ ထိုနှစ်ကောင်ကို မမိမှန်းသိ၍

လားမသိ . . . ။ အပြင်သို့ ဖျတ်ခနဲပြေးထွက်သွားပြီး သစ်ကိုင်းခြောက်
ကလေးတစ်ခုကို ထောင်ကိုက်ပြီး တွင်းထဲသို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ခုန်ဆင်း
၏။ မှားပြီ။ ဒေါသနှင့်ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီးမှ သတိရသည် ။ ဤတွင်း၏
အမြင့်သည် သူ့တင်ပါးဆုံရိုးကိုသောလည်းကောင်း၊ သူ့အသက်ကိုသော်
လည်းကောင်း ပျက်စီးစေနိုင်အောင် လုံလောက်အောင်မြင့်သည် ။ သို့
သော် . . . သူကံကောင်းသွား၏။ သစ်ကိုင်းခြောက်မှာ သူ့တွင်းနှင့်မဆုံ
ဘဲ တွင်းနှုတ်ခမ်းနှစ်ဖက်တွင် ကန့်လန့်ခံနေသဖြင့် သွားနှစ်ချောင်း အ
နည်းငယ်နဲ့ သွားရုံကလွဲ၍ ဘာမှ ကြီးကြီးမားမား မဖြစ်လိုက်။ ကြွက်မှ
သစ်ကိုင်းခြောက်အား ကိုက်လျက်တွင်းထဲ တွဲလောင်းဖြစ်နေသည် ။ သူ
အပေါ်လည်း တက်မရ၊ အောက်လည်း ဆင်းမရနှင့် ယက်ကန်ယက်ကန်
ဖြစ်နေသည် ။ သူ အောက်ကို စောင်းကြည့်သည် ။ ဘာမှ မမြင်။
သူ့အမြီးနှင့်တွင်းအောက်ခြေကို စမ်းကြည့်သည် ။ မထိ . . . ။ ဒါဆိုခုန်ချ
၍ မဖြစ် . . . ။ အပေါ်ကိုရအောင် တက်မှ ဖြစ်မည်။ သူ့အပေါ်ကိုတက်ဖို့
လက်နှစ်ဖက်နှင့် သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ကိုင်သည် ။ သစ်ကိုင်းခြောက်က
သူ့ဘော်ဒီဝိတ်ကို မခံနိုင်။ တဖြည်းဖြည်း အိကျလာ၏။ သူ့အကျခံလို့
မဖြစ်၊ ဒီလောက်အမြင့်က ပြုတ်ကျလျှင် အနည်းဆုံး မြီးညောင်းရိုးလော
က်တော့ အီစလံဝေသွားနိုင်သည် ။ သူ့လက်နှစ်ဖက်မြဲအောင် ကိုင်လိုက်
သည် ။ လက်နှစ်ဖက်မြဲမှ ခြေတစ်ဖက်ကို သစ်ကိုင်းခြောက်ပေါ်သို့ လှမ်း
တင်သည် ။ ကိုင်းဖျားကိုသာနင်းမိသဖြင့် ကိုင်းဖျားကျိုးကာ အီခနဲ တွင်း
နှစ်ခမ်းအတွင်းဘက်ကို တဲတဲကလေး သွားထောက်နေသည် ။
သစ်ကိုင်းခြောက်လည်း ကျိုးကျမလို အသံမြည်နေပြီ။ သူ . . . ကြောက်
အားလန့်အားနှင့် မျက်လုံးများ ပြူးထွက်လာသည် ။ ဇောချွေးများ
လည်း စိမ့်ထွက်လာသည် ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သစ်ကိုင်းခြောက်ပေါ်ရောက်
အောင် အမြန်ခုန်တက်လိုက်၏။ သို့သော် . . . သူ့နောက်ကျသွားပြီ။

သစ်ကိုင်းခြောက်က ဝုန်းဆို ကျိုးကျသွားပြီဖြစ်သည်။ သူ ကမူးရှူးထိုးနှင့် တွင်းနှုတ်ခမ်းများကို မီလိုမီတြား လျှောက်ကုတ်ရင်း လျှောက်လှည့်သည်။ ဘာကိုမှ မမိ။ ‘ဘောင်း’ခနဲကျ၏။ သူမူးပြီး ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့်လန့်ပြေးရင်း ခုနက သူနှင့်အတူ ပြုတ်ကျလာသော တွင်းထဲတွင် ထောင်နေသည့် သစ်ကိုင်းခြောက်နှင့် ခေါင်းတိုက်မိပြီး ဖင်ထိုင်လဲကျသွား၏။ ပြီး . . . တဖြည်းဖြည်း ပက်လက်။ သူ့ခြေထောက်နှင့်လက်များက တဆတ်ဆတ်တုန်လို့ ။ ထိုတော့မှ ပိုးဟတ်နှင့် အိမ်မြှောင်လည်း စိတ်ကြီးသောကြွက်ကိုကြည့်ကာ လန့်ပြီး အိမ်ထဲမှ ထွက်ပြေးသွားကြ၏။ ဟုတ်သလေ။ ဒီကြွက်လုပ်ပုံက သူများ မလုပ်ရရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ပုံမျိုး။ ကြွက်ကလေး၏ ခြေနှင့်လက်တို့ ကတော့ အကြောဆွဲနေသလို ဒန့်ခနဲ ဒန့်ခနဲ . . . ။

‘ကဒ်’

နေရောင်ဖျဖျကလေး ကျနေသည် ။ ကမ္ဘာမြေ၏ အောက်ဆုံးအလွှာဖြစ်သော မြေပြင်သည် ဆေးရောင်စုံခြယ်သထားသော အပျိုဖြန်းမလေးသဖွယ်။ အလင်းဝတ်ရုံကို ကပိုကရိုဝတ်ဆင်ရင်း လမ်းသလားနေ၏။

တိုးညင်းစွာရွက်ဆိုနေသော လေပြည်၏ ဂီတသံတို့ သည် လည်း ချစ်သူနှင့် ချိန်းဆိုထားသော လူပျိုသားပေါက်ကလေးသဖွယ် ကတုန်ကယင်နှင့် ရင်ခုန်ဖွယ် သီးထနေ၏။

ထိုအချိန်ကျမှ ခုနက ကိုယ့်တုတ်နှင့်ကိုယ်ပြန်ရိုက်မိပြီး မေ့လဲနေသောကြွက်သည် သတိပြန်ရ လာပြီး ဆတ်ခနဲထကာ ဘေးဘီဝေ့ကြည့်သည်။ ။ အိမ်ထဲမှ သူ့ကိုစိမ်းစိမ်းကြီး စိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးကိုမြင်တော့ လန့်ပြီး ကျွဲခနဲအော်ကာ အပြင်ဘက်သို့ပြန်ပြေးထွက်သွား၏။ ပြီး

တော့ မသင်္ကာသလိုနှင့် တွင်းပေါက်ဝရှိ ကောက်ရိုးအဟောင်းများ အကြား ခေါင်းထုတ်၍ အတွင်းသို့ပြန် ချောင်းသည်။ အတန်ကြာတော့ မှ သူကိုယ်တိုင် တွင်းနံရံတွင် တက်ကပ်ထားသော ဒရူးဘယ်ရီမိုး၏ မျက်လုံးဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားပြီး တွင်းထဲသို့ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ် နှင့် ပြန်ပြေးဝင်လာသည်။ ။ တွင်းပေါက်ဝတွင် ကန့်လန့်ကြီးထောင်နေသော သစ်ကိုင်းခြောက်ကိုမြင်တော့ သူ့ခြေထောက်များ ဘရိတ်အုပ်လိုက်သလို ‘ကျိ’ခနဲ ရပ်သွား၏။ ပြီးနောက်ထိုသစ်ကိုင်းခြောက်ကို အံ့ဩတကြီး ပြန်မော့ကြည့်၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့်သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ဆတ်ခနဲ တွန်းတို့ ပြီး အပြင်သို့ပြန်ပြေးထွက်သည်။ ။ ပြီးနောက် တွင်းပေါက်ဝရှိ ကောက်ရိုးအဟောင်းများကြား ခေါင်းထုတ်၍ သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ။ သစ်ကိုင်းခြောက်ကိုထောင်လျက်သားပင် မြင်ရတော့ သူပြန်ပြေးဝင်လာသည်။ ။ သစ်ကိုင်းခြောက်ကို မရဲတရဲ သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် တို့ ကြည့်သည်။ ။ နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့နှင့် အနံ့ခံကြည့်၏။ သစ်ကိုင်းခြောက်က လုံးဝမလှုပ်။ ထိုတော့မှ ဖျတ်ခနဲသစ်ကိုင်းခြောက်ပေါ် ပြေးတက်သည်။ ။ သူ အပေါ်နားရောက်မှ သစ်ကိုင်းခြောက်က သူ့ . . . ဘော်ဒီဝိတ်ကို မခံနိုင်ဘဲ ဆတ်ခနဲနဲ့ သွားလေရာ သူလည်း ကြောက်လန့်တကြား တကျိကျိအော်မြည်ရင်း သစ်ကိုင်းခြောက်ကိုဖက်ပြီး ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် နောက်ပြန်လဲကျ လာလေသည်။ ။

ဖုန်းခနဲ မြေပြင်နှင့် သူ့ကျောထိသည် နှင့် လန့်ပြီး တကျိကျိအောင်ရင်း ဆတ်ခနဲထသည်။ ။ ပြီး အပြင်သို့အားကုန် ပြေးထွက်သွားလေ၏။ သို့သော် ပြုတ်ကျသောအရှိန်ကြောင့် သူ့ခြေထောက်တစ်ဖက် မျက်သွားပုံရ၏။ သူ့ပြေးပုံက ဖင်တွန်းဖင်တွန်းနှင့် ကပိုကရိုကြီး . . . ။

အတန်ကြာမှ တွင်းပေါက်ဝသို့ပြန်ပြေးဝင် လာပြီး တွင်းပေါက်ဝရှိ ကောက်ရိုးများကြား ခေါင်းထုတ်၍ သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ပြန်ကြည့်၏။

သစ်ကိုင်းခြောက်ကြီးက လုံးဝမလှုပ်။ သူပြန်ပြေး လာပြီး နှာခေါင်းတရှုံ့ ရှုံ့နှင့် အနံ့ခံကြည့်သည် ။ သူ့နှုတ်သီးနှင့် သစ်ကိုင်းခြောက်ကို တွန်းကြည့်သည် ။ သစ်ကိုင်းခြောက်ကြီးလှုပ်သွားသည် နှင့် သူ . . . ကျွဲခနဲ အော်ကာ ကောက်ရိုးများကြား ပြန်ပြေးဝင်၍ ကုပ်ပုပြီးပြန်ချောင်း၏။ အတန်ကြာမှ စိတ်ချလက်ချ သစ်ကိုင်းခြောက်ကိုဆွဲကာ အပြင်သို့ဆွဲထုတ်သည် ။ သစ်ကိုင်းခြောက်၏ ကိုင်းများက တွင်းနံရံနှင့် ထိုးခံနေသဖြင့် သူခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲထုတ်နေရသည် ။ အပြင်ရောက်မှ သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ပစ်ချပြီး ခပ်စိန်းစိန်းကြည့်၍ သူသွက်သွက်ထွက်သွားလေသည် ။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ ကြွက်သည် ကြက်ဥတစ်လုံးလိုမ့်ပြီး တွင်းထဲပြန်ဝင်လာသည် ။ ကြက်ဥကို ဂရုတစိုက် လှိမ့်လာရပုံရ၏။ သူ၏ အမွှေးတွေ ချွေးစတို့ သီးထနေ၏။ သူ့နောက်တွင် လည်း ကြွက်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် ကြွက်ငယ်လေးတစ်ကောင် ကပ်လျက်ပါလာသည် ။ ကြွက်ငယ်လေးက ကုပ်ကုပ်နှင့်ပါလာသော်လည်း ကြွက်ကြီးက အော်သံမျိုးစုံနှင့် လိုက်ပါလာသည် ။ သူကတော့ ဒါတွေဂရုမစိုက်နိုင်သေး။ ကြက်ဥကို သူလက်ကလေးနှစ်ဖက်နှင့် ပိုက်ပြီး ပြေး၏။ ပြီး . . . တွင်းပေါက်ဝနားရောက်မှ ကြက်ဥကိုချကာ မတ်တတ်အနေအထားအတိုင်း ကြက်ဥကို တဖြည်းဖြည်း တွန်းရွေ့လာ၏။ ကြွက်ကြီးက ကြက်ဥကို လိမ့်ကျသွားစေရန် သူ့နှုတ်သီးနှင့်ပြေးတိုက်သည် ။ ကြွက်ကလေးက ကြက်ဥကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ပြန်ပိုက်၍ ခြေကန်ဆွဲထားသည် ။ ပြီးနောက် ခေါင်းတလှုပ်လှုပ်၊ နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့နှင့် အနံ့ခံရင်း ဘေးဘီဝေကြည့်၏။ ကြွက်ကြီးက သွားကိုဖြုတ်၍ အိမ်ရှင်ကြွက်ကို ရန်စောင်၏။ အိမ်ရှင် ကြွက်က ကြွက်ကြီးကို ရှောင်ရင်း ကြက်ဥကို မလွတ်အောင် ခက်ခက်ခဲခဲ ဖက်တွယ်ထားရသည် ။ ကြွက်ကြီးက ကြက်ဥကို အတင်းဝင်ဝင်လှသည် ။ တစ်ချီတွင် သူအရှိန်နှင့် ဝင်လှလိုက်သောကြောင့် ကြွက်ကလေးမှာ ကြက်ဥ၏ လှိမ့်

အားကို မခံနိုင်ဘဲ ကျွမ်းထိုးပြုတ်ကျသွား၏။ ကြက်ဥမှာ တဖြည်းဖြည်း နှင့်လိမ့်သွားပြီး တွင်းနံရံနှင့်ထိကာ ‘ခွပ်ခနဲ’ကွဲသွားလေသည်။ ။

ထိုတော့မှ ကြွက်ကြီးက ကြက်ဥအကွဲထံ အားရဝမ်းသာပြေးသွားပြီး ကြက်ဥအနှစ်များကို အားရပါးရ ဝါးမျိုနေလေသည်။ ။ အိမ်ရှင်ကြွက်က လေးဝင်သွားတော့ ကြွက်ကြီးက ရန်ပြုကိုက်လွှတ်၏။ အိမ်ရှင်ကြွက်က လေးမှာ ခန္ဓာကိုယ်ချင်းမယှဉ်သာဘဲ သူ၏ တွင်းဝအပြင်ဘက်သို့ သေ လုမျောပါးပြေးရင်း ကောက်ရိုးများကြား ခေါင်းထုတ်၍ တွင်းထဲသို့ပြန် လည်ငေးကြည့်နေသည်။ ။ တွင်းထဲမှာ တော့ကြက်ဥနှစ်များ ခေါက်ဆွဲဖတ်များ သူ . . . ‘အနှစ်နှစ်’အလလ’က စုဆောင်းခဲ့သော စာရွက်များ ၊ ဆန်စေ့ နှင့်အခြားစားစရာများကို စိမ်ပြေပြေဝါးနေသည့် ကြွက်ကြီး တစ်ကောင်နှင့် အသည်းအူတုံဖွယ်ကြွက်ကလေး . . .

အတော်လေးကြာသည် အထိ သူ့မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို အုပ်ကိုင်ကာ ငြိမ်သက်နေ၏။

သူ မရဲတရဲနှင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမြတ်နိုးလှစွာသောနံရံပေါ်မှာ မျက်လုံးကြီးကို စတင်သုံးဆောင်နေသောကြွက်ကြီး . . .

သူ့မျက်လုံးနှင့်လက်ကြား မျက်ရည်တွေလား၊ ဇောချွေးတွေလား တော့မသိ၊ စိမ့်ထွက် . . . ။

ကြွက်ကြီး၏ ပါးစပ်အတွင်းမှ မျက်လုံးတစ်စုံက တိုးလျှိုးတောင်းပန်သောအကြည့်နှင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း တငွေငွေ . . . ။

‘ကဒ်’

*

ယောက္ခမ ဟူသော ဝေါဟာရမှာ ဘယ်က ဘယ်လို ဆင်းသက်လာ

သည် ကို ကျွန်တော်မသိပါ။ သိရင်လည်း မကြိုးစားခဲ့ပါ။ သို့သော် . . .
ထိုဝေါဟာရ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဤသို့ဖွင့်ဆိုချင်ပါသည်။ ။

ယောက် = ယောက်ချိုဇွန်းနှင့်

ခ = ခပ်၍

မ = အချွန်နှင့်မတက်သော . . . ဟူ၍ . . .

ကျွန်တော့်တွင် ယောက္ခမ မရှိပါ။ သို့သော် . . . ဤစာအုပ်သည်
ယောက္ခမရှိသူများ ထံတွင် ကွင်းဆင်းလေ့ လာပြီး အသေအချာ အတိအ
ကျ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းမြင်ရစေရန် ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။
မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ ရည်ရွယ်ရေးသားထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ
ရှိရှိသမျှ ယောက္ခမ ပေါင်းစုံတို့ ၏ လုပ်ပေါက်ကိုင်ပေါက်များကို တစ်
ယောက်တည်းတွင် စုပြုံထည့်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယောက္ခမ
တိုင်းသည် ဤကဲ့သို့ပုံစံမျိုးချည်းဟု မဆိုနိုင်ပါ . . .။ သို့သော် ကျွန်တော်
က ယောက္ခမအားလုံး၏ ပြုမူဆောင်ရွက်တတ်ပုံကို အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်နိုင်
စေရန် တင်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့် . . .

ဤစာအုပ်သည် နောင်တစ်ချိန် ယောက္ခမရှိလာလတ္တံ့သော၊ ယခု
ယောက္ခမရှိနေသေးသော သူများအားလုံး မရှိမဖြစ်ဆောင်ထားရမည့်
ယောက္ခမပေါင်းချုပ် အရှုပ်အထုပ်ကြီးဖြစ်ရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။ ။

မည်သူ့ကိုမျှ မရည်ရွယ်ပါ။ တိုက်ဆိုင်မှုရှိပါက ကိုယ့်အတ္ထုပ္ပတ္တိရေး
ပေးတယ်အမှတ်ဖြင့် ကျေးဇူးတင်ကြပါ။

ကဲ . . . ကြွက်ကလေးပုံပြင်က ပြန်စကြရအောင် . . .

ဆက်လက်ရှုစားတော်မူပါ။ စာဖတ်သူတို့ . . .

*

မြို့လယ်ကောင်တွင် တည်ရှိသော နာရီစင်မှ ဒင်ခနဲဒင်ခနဲ... သုံးချက်မြည်သံကြားရ၏။ ထို နာရီသည် ဆယ့်ငါးမိနစ်နောက်ကျနေမှန်း အားလုံးသိကြ၏။ နာရီတိုက်စရာ (အချိန်တိုက်စရာ) ရှိသူများက သူတို့၏ နာရီကို ဆယ့်ငါးမိနစ်တိုး၍ နာရီလက်တံကို လှည့်နေကြ၏။

‘အဖေကတော့ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး မောင် ...’

လေပူတချို့ ဝေခနဲတိုက်ခတ်လာ၏ အရှေ့တွင် ချထားသော သံဘူးအမည်ခံ အအေးဖန်ခွက်ပင် နေရှိန်ကြောင့် ချွေးသီးများ ထနေ၏။

‘နောက် ... မေမေနဲ့ ချို့နဲ့ ကလည်း ...’

အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသယောင်ထင်ရသော်လည်း အိုက်စပ်စပ် အအေးဆိုင်ကလေးအတွင်း ခေတ်ဆွေးပန်ကာလည်သံက တဂီးဂီးနှင့် အော်မြည်နေ၏။ ချစ်သူချသောသက်ပြင်းကို ပန်ကာလေကယူ၍ ကိုယ့်မျက်နှာပေါ် လာဆောင်ချသည် ။

‘မေမေနဲ့ ကလည်း မခွဲနိုင်ဘူး ...’

ကျွန်တော် သူ့ကိုဝေကြည့်လိုက်သည် ။ အို ... သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ ဝေ ... ဝဲ ... ။ နှုတ်ခမ်းလှလှကလေးကို ပုလဲသွယ်လှလှကလေးနှင့် ပြန်လည်ဖိကြိတ်ထား၏။

ရှည်လျားပါးလျသော သူ့လက်ချောင်းကလေးများက အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ၍ စားပွဲပေါ်မှ တစ်ရှူးစများကို ဖြည်းညင်းစွာ ပွတ်ခြေနေ

သည် ။ သူ့ရဲ့ မျက်နှာတစ်ခြမ်းကိုတော့ ညီညာပျော့စင်းသော သူ့ဆံနွယ်
စများ နှင့် မသိမသာဖုံးအုပ်ထား၏။ ထိုဆံနွယ်စများကိုပင် ကျွန်တော်
က မည်းနက်နေတဲ့ စမ်းချောင်းဟု အမည်ပေးရင်း မကြာခဏ ခိုးနမ်းခဲ့
ဖူးသည် ။

သူခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါရင်း ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဘဲ
မျက်နှာကြက်ပေါ်ကပန်ကာကို မော့ကြည့်သည် ။ နောက် ကျလုလုမျက်
ရည်များကို ရှည်လျားသောမျက်တောင်များ နှင့် ပုတ်ခတ် သိမ်းဆည်း
လိုက်ရင်း . . .

‘အဓိကကတော့ အမေပဲမောင်ရာ . . . အမေပဲ . . . အမေနဲ့ ချိုက ဟိုး
ငယ်ငယ်လေးထဲက အခုချိန်ထိ တစ်ရက်တောင်ခွဲနေဖူးတာ မဟုတ်ဘူး
. . . မောင်လည်း သိသား . . .’

သူ့စကားသံက နည်းနည်းရယ်ပါ. . . ဒါပေမဲ့ သူ့အမေ ကိုယ့်ယောက္ခ
လောင်းကြီး၏ မျက်နှာ ပြုပြင်ကြီးက တန်းပြီးပေါ်လာ၏။ မုန့်စိမ်းပေါင်းပုံ
ကြီးလို ငယ်ထိပ် (ဦးနှောက်) နေရာခပ်သေးသေးနှင့် ပါးစုန့်ကြီးနှစ်ဖက်
က တုံအိအိနှင့်တွဲကျနေပြီး ပါးစပ်က တစ်ခုခုကို ပလုတ်ပလောင်း စား
လိုစား သူများ အတင်းပြောလိုပြောနှင့် အမြဲလှုပ်ရွ ရွစိထနေတတ်ပုံကို
မြင်ယောင်လာသည် ။ မျက်နှာပြုကြီးနှင့်မလိုက်အောင်
သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းသော နှမ်းစေ့အရွယ်ခန့်ရှိ
တြိဂံပုံမျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနှစ်ခုက ပေကလတ်ပေကလတ် . . . ။ ပြီး
တစ်ဝိုင်း နှင့်ချွဲကျပ်နေတာပါသေးသည် ။

‘ကိုင်း အောက်ပိုင်းကိုဆက်ကြည့် . . .’

မွေးရာပါပူလား၊ နဂိုပူလား ကြီးမှ ပူတာလားမှန်းမသိရသော သူ့ဗို
က်ပူပူပေါ် ပါတိတ်ထဘီကို ရင်ခေါင်းတက်စည်းထားပုံမှာ အယူတိမ်း၍

နတ်စိမ်းဖြစ်နေပုံမျိုး။ သည့်အပြင် မျက်လုံး အောက်တွဲကျနေသော ပါးစုနဲ့နှစ်ဖက်က တွမ်အင်ဂျယ်ရီကာတွန်းဇာတ်ကားထဲမှ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရံခွေးဘီလူးကြီး မိုက်(စ်)နှင့်ပင် ခပ်ဆင်ဆင်တူသေး၏။ ပါးဖောင်းသော သူသည် မိုက်လုံးကြီး၏ ဟူသော စကားပုံ မှန်လျှင် ထိုအဘွားကြီးလောက် မိုက်လုံးကြီးသောသူ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိတော့မည်မဟုတ်...။ ကိုင်း . . . ရှေ့ပိုင်းတော့မဟန်ဘူး၊ နောက်ပိုင်းဆက်ကြည့်ရအောင်။ နောက်ပိုင်းကကော ဘာထူးသနည်း။ နောက်ကျောနှင့်တင်ပါးဆုံကလည်း ပေတံနှင့်တိုင်း၍ ဓားစက်နှင့်ဘလီ ဖြတ်ထားသလို တညီတညာ နိုင်လွန်းလှသည်။ ဆောင့်ကြောင့်များ ထိုင်နေလို့ ကတော့ သူ့ပါးဖောင်းပုံ၊ သူ့ကုပ်တိုပုံ၊ သူ့လက်ရှည်ပုံတို့ မှာ တိရစ္ဆာန်ရုံတွင် ငှက်ပျောသီးနှင့်နေသော မျောက်ဝံသဖွယ် တင့်တယ်နေတော့၏။ အို . . . ဆက်တွေးနေလျှင် ကျွန်တော့်ရှေ့က ချစ်သူကိုပါ ချစ်ချင်စိတ်များ ပျောက်ဆုံးရုံမျှမက အာသဝေါပင် ကုန်ခန်းသွားနိုင်သည် ။ အဲဒီလောက်ဆို။ ကိုင်း . . . ယောက္ခလောင်းကြီး၏ ပုံကို မှတ်မိအောင် ဥပမာ ပေးပါမည်။ မျောက်ဝက်၊ ခွေးဘီလူးကြီးကို ခေါင်းထဲကမောင်းထုတ်ပြီး ခပ်တည်တည်နှင့် သက်ပြင်းချကာ . . .။

‘ဒီလိုမလုပ်ရင်လည်း တို့ တွေပေါင်းရဖို့ က မလွယ်လှဘူး ချို . . . ချို ရော မောင့်ကိုခွဲနိုင်လို့ လား . . .’

ကျွန်တော့်စကားသံအဆုံးမှာ ပင် ချစ်သူ၏ လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့် လက်ပေါ် အုပ်မိုးကျလာ၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး တုန်ယင်သောအသံကလေးက . . .

‘မောင့်ကိုလည်း ’

အသံကအလိုလိုနေရင်း တိုးတိမ်သွားသည် ။ သူမအသက်ကို

ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းရင်း . . .

‘မောင့်ကိုလည်း မခွဲနိုင်ဘူး . . . နောက်ပြီး အမေ့ကိုလည်း . . .’

ကျွန်တော့်လက်ကလေး ချစ်သူ၏ နှုတ်ခမ်းပေါ် ကျရောက်သွား၏။

‘ဘာမှ ပြောမနေနဲ့ တော့ချို့ . . . တို့ တွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ရင်တော့ စွန့်စားကြရမှာ ပဲ . . . မောင့်ဘက်ကလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦးချို့ . . . မောင် ချို့ကိုချစ်လို့ ဘယ်လောက်ထိ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ . . .’

ချစ်သူ တွေဝေသွား၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ရင်း . . .

‘ချို့ . . . ချို့သိပါတယ်မောင်ရယ်’

ချစ်သူ၏ ခပ်တိုးတိုးအသံ . . . ။ ဟုတ်ပါသည် ။ ကျွန်တော် ချို့ကိုချစ်၍ မိဘများ ရှိရာ သြစတေးလျနိုင်ငံသို့ပင် လိုက်မသွားဘဲ မြန်မာပြည်မှာ ပင် ခိုကပ်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ဒါကိုတော့ ချစ်သူချို့ အသိအမှတ်မပြု၍ မဖြစ် . . . ။

‘မိဘဆိုတာ သားသမီးကိုစိတ်ဆိုးရင်လည်း ခဏပေါ့ . . . ဟိုလေ . . . တောင်းစုတ်ပလုံးစုတ်ကိုသာ ပစ်ရိုးထုံးစံရှိတယ်တဲ့ . . . တို့ က သားစုတ်၊ သမီးစုတ်မှ မဟုတ်ဘဲ . . . သူတို့ ရေရှည် ပစ်ထားရက်လောက်ပါဘူး . . .’

ချစ်သူထံမှ သက်ပြင်းချသံခပ်ဖွဖွ . . . ။ ပြီးနောက် တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ . . .

‘မောင်ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ပါတော့ကွယ် . . . ချို့တော့ ဘာမှ ကိုမစဉ်းစားတတ်တော့ပါဘူး . . . အမေကလည်း . . .’

‘ဘာမှ ပြောမနေနဲ့ တော့ချို့ . . . ချို့လည်း ချို့အမေကို မခွဲနိုင်သလို မောင်လည်း ချို့နဲ့ မခွဲနိုင်ပါဘူး . . .’

ချစ်သူ မျက်ရည်လည်နေသောမျက်ဝန်းနှင့် ကျွန်တော့်ကို ရွန်းရွန်း စားစားကြည့်၏။ ကျွန်တော် ချစ်သူကို ပြန်ကြည့်ပြီး ရဲရဲတင်းတင်း ပြောချလိုက်သည်။ ။

‘ချို့ . . . တနင်္လာနေ့ . . . ည . . . ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ . . . အသေအချာပြန်မှတ်နော်ချို့ . . . တနင်္လာနေ့ညဆယ့်နှစ်နာရီမှာ ချို့ကို မောင်လာခိုးမယ် . . . ချို့အသင့်ပြင်ထားပါ . . .’

ချစ်သူ ခေါင်းငုံ့သွားပြန်သည်။ ။ နောက် . . . ကျွန်တော့်လက်ကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ရင်း . . .

‘မောင်ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ပါ . . . ဟင်း . . . အမေနဲ့ ကလည်း ’

နောက် . . . စကားသံများ တိုးတိတ်သွား၏။ အမေနဲ့ ကလည်း ဟူသော ချစ်သူ၏ စကားက နားထဲကန့်လန့်ကြီး စိမ့်ဝင်နေ၏။ နောက် . . . မျောက်၊ ဝက်၊ ခွေးဘီလူး သုံးဦးဖလှယ်ထားသော ချစ်သူ၏ မိခင်မျက်နှာပြားကြီးက အကွင်းလိုက်အကွင်းလိုက် အတွေးထဲရစ်ဝဲနေလေ၏။ ထို ယောက္ခမကြီးမျက်နှာကို အကွင်းလိုက်ကြီးပြန်လည်မောင်းထုတ်လိုက်ပြီး . . .

‘တနင်္လာနေ့ည ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ မောင်ခွေးလိုအူပြီး အချက်ပေးလိုက်မယ် . . . အဲဒီအသံကြားရင် ချို့လေး ဆင်းလာခဲ့တော့နော် . . .’

ဘယ်လိုကြီးလဲ ဟူသော အကြည့်မျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ချစ်သူပြန်ကြည့်သည်။ ။ ကျွန်တော့်ရုပ်က တကယ်လုပ်မယ့်ပုံမို့ ခပ်တည်တည် . . . ။

တော်သလင်းနေက ကျဲကျဲတောက်ပူနေတုန်း . . . ။

‘ခိုးပြေးတာတော့ဟုတ်ပါပြီ ဇေယျာနောင် . . . မင်း သက်ထက်ချို့ကို ခိုးပြေးပြီးရင်း ဘယ်မှာ ထားမှာ လဲ . . . ’

မျိုးမင်းသန့်၏ အမေးကို ကျွန်တော်က လက်ကျန်ရေခွေးကို ဂလုခနဲ မျိုချလိုက်ပြီး. . .

‘ဟ . . . ငါ့အိမ်မှာ ထားမှာ ပေါ့ . . . ငါ့အိမ်မှာ ဘယ်သူရှိတာမှတ်လို့ . . . ’

ဟုတ်ပါသည် ။ အဖေနဲ့ အမေဩစတေးလျထွက်သွားပြီးသည့်နောက် အိမ်မှာ က ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း။ နောက် ကျွန်တော်က တစ်ဦးတည်းသောသား၊ မိဘလုပ်စာကို ကုမ္ပဏီ အကြောင်း ပြလိုက်၊ စတိုးဆိုင်းအကြောင်းပြလိုက်နှင့် ထိုင်ဖြုန်းနေသူ . . . ။ ပူပင်စရာဘာဆိုဘာမှ မရှိ . . . ။ သုံးစွဲရန်ငွေကြေးလိုပါက အဖေနှင့်အမေ အလှူပယ်ထည့်ထားပေးသော ဘဏ်များ တွင် သွားထုတ်လိုက်ရုံ . . . ။

‘မဟုတ်သေးဘူးကွ ငါပြောတာက မင်း သက်ထက်ချို့ကိုခိုးပြေးပြီဆိုတာနဲ့ သူ့မိဘတွေက မတော်တဆသိသွားရင် မင်းအိမ်လိုက်လာကြမှာ ပဲ . . . အဲဒါဆို မင်းတို့ ကိုပြန်မိ မသွားနိုင်ဘူးလား . . . ’

မျိုးမင်းသန့်စကားကြောင့် ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည် ။ နောက် အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ ရေခွေးကရားကိုမ ယူလိုက်ပြီး . . .

‘လိုက်လာဖို့ က မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ . . . ’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲကွ . . . ’

ကျွန်တော် ထပ်ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

‘ငါ့အိမ်ကို သူတို့ မှ မသိဘဲ ...’

‘ဟေ ... မဖြစ်နိုင်တာကွာ ... မင်းယောက္ခမကြီးက ဒီလောက်စပ် စုတာ မသိရှိပါ့မလား ...’

ဟုတ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော့်ယောက္ခမသည် သူမတူအောင်စပ်စု၏။ သူမတူအောင် အတင်းတုတ်၏။ သူမတူအောင် အကြွားထူ၏။

သူ့တွင် ကောင်းကွက်ဆိုလို့ သူမတူအောင်လှပ၍ ၊ သူမတူအောင် အားနာတတ်၍ ၊ သူမတူအောင် အလိုက်သိ၍ ၊ သူမတူအောင်ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သော ကျွန်တော့်ချစ်သူကို အရှင်လတ်လတ်ကြီး မွေးချထားခြင်း ပင်။ ဤမျှလောက် ချောမောလှပသော ကလေးငယ်တစ်ဦးကို ညစ်ပတ် မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်းထားသော ထိုယောက္ခမကြီး မွေးချခဲ့သည် ဆို တာ မယုံကြည်နိုင်စရာ ...

‘ဟေ ... ပြောစမ်းပါဦးကွ ...’

မျိုးမင်းသန့် အမေးကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းထဲရောက်နေသော ယောက္ခမကြီး၏ မျက်နှာပြုကြီးအား မောင်းထုတ်လိုက်ပြီး ...

‘ငါနဲ့ သက်ထက်ချို ရည်းစားဖြစ်နေကြောင်း သူ့အမေတို့ မှ မသိတာ ,

‘ဟေ ...’

မျိုးမင်းသန့် ကျွန်တော့်ကို ဂြိုဟ်သားတစ်ယောက်မြင်ရသလို တအံ့ တဩကြည့်၏။ သူ့ထံမှ အတန်ကြာသည် အထိ စကားသံထွက်မလား။ ကျွန်တော်၏ စကားထဲတွင် သူ့အတွက် စဉ်းစားစရာ အမြောက်အမြား ပါရှိနေပုံရ၏။ အတန်ကြာမှ ...

‘မဖြစ်နိုင်တာကွာ . . . မင်းယောက္ခမက ရပ်ကွက်လည်ပြီး အတင်း တုတ်နေတာ . . . ဘယ် အိမ်ကထိပေါက်တာအစ၊ ဘယ်အိမ်ကထဘီပျောက်တာအဆုံး အားလုံးသိတဲ့ ဟာ . . . အခု သူ့ သမီး ရည်းစားထားတာ မသိဘူးဆိုတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ . . .’

‘အဲဒါပဲလေ . . . လူဆိုတာ သူများ မျက်ချေးပဲမြင်ပြီး ကိုယ့်မျက်ချေး ကိုယ်မမြင်ရဘူးဆိုတာ . . . အခုလည်း အဲဒီလိုပဲလေ . . . ယောက္ခမ လောင်းကြီးက သူများ အတင်းတုတ်ချင်လို့ သူများ အကြောင်းစုံစမ်း တာပေါ့ သူ့သမီးအတင်းကျတော့ သူမပြောချင်ဘူး . . . ဒီတော့မစုံစမ်း ဘူး . . . မစုံစမ်းတော့မသိဘူး . . . ဒါပဲပေါ့ . . . ဒါကြောင့် သူ့သမီး ငါနဲ့ ရည်းစားဖြစ်နေတယ်ဆိုတာမသိဘူး . . . နောက်ပြီး ငါနဲ့ ချိုလေးကလည်း ချိန်းတွေ့ရင်ဒီမှာ မတွေ့ဘဲ Mr.guitarတို့ ၊ Excellent တို့လို လူရှင်း တဲ့ ဆိုင်တွေမှာ သွားသွားချိန်းတွေ့တော့ ယောက္ခမကြီး ခြေရာပျောက် နေတာပေါ့ . . . ငါနဲ့ ချိုလေး ရည်းစားဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ တို့ နှစ်ယောက်နဲ့ မင်းပဲသိတယ် ဘုရားတောင်ဇေဝဇေဝပဲ . . .’

ကျွန်တော့်စကားကို မျိုးမင်းသန့် ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး . . .

‘ငါတော့မထင်ဘူးနော် . . .’

ကျွန်တော်သူ့ကို ပြုံးပြီးကြည့်လိုက်သည် ။

‘မယုံရင်စောင့်ကြည့် . . . မပိုင်ရင် ငါက ကိုင်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး . . .’

ကျွန်တော့်ရဲ့ ပြတ်သားသောသန္နိဋ္ဌာန် . . . ဟိုကောင်ကတော့ ဘာစဉ်းစားမိသည် မသိ ခေါင်းယမ်းနေဆဲ . . .

